

af 1,890 Kr. I Modsatning hertil have vore danske Statsbaner en højere Indtægt, nemlig 9,650 Kr. pr. Kilometer, men en Udgift af 8,030 Kr. pr. Kilometer og saaledes et Overskud af kun 1,620 Kr. eller 270 Kr. mindre pr. Kilometer end de norske Statsbaner, der drives under temmelig forvilede tekniske Forhold, drives med Stigninger indtil 1—38, drives med omtrent ligesaa billige Takster som vore, og desuden ligesom vore have Sidelinier til alle Sider, og som have en Driftsindtægt, der kun er lidt større end Halvdelen af vor, men det er lykkedes dem at bringe deres Driftsudgifter ned til en Størrelse, der ikke en Gang er tilnærmelsesvis halv saa stor som vor, saa selv om man i den Retning vil regne vore Jærnbaner Udgifterne til Søforbindelserne til Gode — det bliver omtrent 500 Kroner pr. Kilometer — og trekke det fra i Jærnbaneudgifterne, komme vi endda ikke tilnærmelsesvis saa langt ned med Driftsudgifterne som de svenske Baner have, end sige de norske, hvis Trafikansættelser til Trods for Norges store Trafikansættelser ikke en Gang naa op til Halvdelen af vore Driftsudgifter, selv om Udgifterne til vore Søforbindelser holdes uden for Beregningen. Paa et andet Punkt har den højtærede Minister gjort mig Uret; jeg har ikke med et Ord hverken nu eller tidligere bebrejdet vore Statsbaners Styrelse, at Indtægterne ikke ere store nok, det har jeg aldrig sagt et Ord om. Men det, jeg har rettet en efter mit Sten meget lemsældig Kritik imod, er, at Udgifterne efter min Mening ere for store. Det er det eneste Punkt, jeg har anket over, og jeg tror, at den Anke ikke godt vil kunne afkræftes. Jeg skal indrømme, at der er en Mængde Ting, som maa tages i Betragtning, og hvoraf jeg har nævnt en Del i Jørgaars, som jeg har godskrevet Jærnbannerne og sagt, at det maa man lægge Mærke til, forinden man kritiserer. Men paa dette Punkt var den højtærede Minister heller ikke ganske retfærdig, idet den højtærede Minister mente, at naar jeg har sagt om Takstnedsættelserne i 1882, at de kunde ikke regnes Jærnbannerne til Gode i den Forstand, at Takstnedsættelserne begrubede en Nedgang i Driftsoverskuddet, da det viste sig, at samme Aar steg Trafikken saa meget, at der ikke var nogen Indtægtsnedgang men tværtimod en større Indtægt, saa mente den højtærede Minister, at dermed var Sagen ikke afgjort, for man skulde først vide, hvad det har kostet. So, dermed er det afgjort. Naar Trafikken, saaledes som jeg sagde i Jørgaars, ikke stiger i den

Grad, at der behøves flere Tog eller en anden Køreplan, er det omtrent afgjort, i alt væsentligt afgjort dermed, at Bruttoindtægten er forøget, idet det — det vil den højtærede Minister vist indrømme — kostet saa overordentlig lidt mere at fremsføre et større Kvantum Gods og et noget større Antal Personer, vel at mærke, naar det kan fremsføres i det samme Tog. Naar blot Bruttoindtægten er steget, har man i Virkeligheden ingen Støbe havt, naar man ikke paa Grund af den stigende Trafik er bleven nødt til at indlægge flere Tog eller befordre en Del af Trafikken ved Ekstratog.

Den højtærede Minister vil have Rede paa, om det var Ordføreren for Jærnbanedriftsudvalget eller Ordføreren for Finansudvalget, der talte paa Flertallets Vegne. Sa, hvorledes Ordføreren for Finansudvalget taler, og paa hvis Vegne han taler, det tør jeg ikke tillade mig at have nogen Mening om, da jeg endnu aldrig har havt den Ære at være Medlem af Finansudvalget, men da det er mig, der er Ordfører for Udvalget for Statsbanedriftens Ordning, saa kan den højtærede Minister jo slet ikke tage fejl af, at det ogsaa er mig, der i dette Tilfælde taler paa Flertallets Vegne. Den højtærede Minister ansøgte som et Moment for den formindskede Indtægt — jeg gentager, at intet Menneſte har klaget over den, for Indtægten er stor nok — men den højtærede Minister ansøgte alſaa ſom et Moment for den formindskede Indtægt af Statsbanerne, at alle Foreninger, der havde over 20 Medlemmer, som og vilde have Medſættelse, ikke alene Returtaſt, hvad jo enhver kan ſaa, naar han kommer og løser en Returbillet, men de vilde føre frem og tilbage for enkelt Billetpris. Sa, jeg ved godt, at denne Uſtit har indſeget ſig efterhaanden, men jeg ved paa den anden Side ogsaa, at denne Uſtit ikke kan være ret gammel. For den eneste Gang, jeg har tilladt mig at rette en lignende Anmodning til den højtærede Minister, det var i 1886; jeg ſtod den Gang ſom Formand for en Forening paa 12—1300 Medlemmer, og vi vilde gerne have en Tur til en Grundlovsfeſt lidt billigere end efter den almindelige Takſt — det kan være, den højtærede Minister erindrer det — og jeg bad den Gang ſom Foreningens Formand paa Medlemmernes Vegne om, at vi maatte ſaa Lov til at føre et Par Mil frem og tilbage paa de ſjællandske Baner for enkelt Billets Takſt, men da ſagde den højtærede Minister Nej (Siden rigſministere[n] [Singerſlev]: Var det en politisk Feſt?) Sa, det var en Grundlovsfeſt,